

BİRİNCİ BÖLÜM

DÖNÜŞ YOLUNDA

Bu kitaptakileri size ben elimle yazmış olmak isterdim. Ama S. yazıyor (yine!). Ben yazıyormuşum gibi yapıyor. Yani hikâyeyi ben anlatıyorum... Bir zürafadansa küçük bir kızın diliyle yazmanın daha kolay olduğunu söylüyor. Güneşten Sarı Baldan Tatlı-1’de geçen hikâyeleri zürafa arkadaşım Uzunbal anlatmıştı ya...

Elbette ara sıra S. ile özel olarak görüşüyoruz. Yani sarımsaklı dondurma yemediği zamanlar... Ayrıca S. bana yazdıklarını okuyor. Bazılarını değiştirmesini öneriyorum ve S. beni hiç kırmıyor.

Ah, Uzunbal ne tatlı bir bilseniz! (Ama biliyorsunuz zaten; birinci kitap.) Beni çok seviyor. Ben de onu tabii ki. Aramızda kalsın ama S. bana Uzunbal’ın anlattıklarının hepsini okudu. Özellikle şu sözleri çok sevdim:

Ben, Naz'la tanıştığımndan beri, kalbimde bir kuş taşıyordum. Bazen kuşun kanat çırdığını hissediyordum.

Ve şunları:

Naz ve ben.

Ben ve Naz.

Naz'ın gözü olduysam kalbine de girebilirim.

Kalbine girersen hiç çıkmam.

Sevgi kalpte yaşarmış.

Benim kalbimdeki kuş oradan hiç çıkmıyor.

Ben de Naz'ın kalbinde yer alırsam, başkası giremez.

Birinin kalbinde uzun bir zürafa varsa, başkasına yer yoktur.

Ne kadar hoş değil mi? Bir de şöyle demiş:

... arkadaş arkadaşın hep yanında olmalı, değil mi?

Aslında bir insanın kalbinde uzun bir zürafa varsa, yani bir kere girmişse kalbi de iyice genişlemiş demektir. Yani Uzunbal'ı tanıdıktan sonra kalbimde daha çok yer açıldı. Ya da açılacak... S. ile bu konuda da konuşmuştuk (ne çok laflamışız). S. bana, "Birini çok seversen diğer insanları daha çok seversin," demişti. Sevgili yazarım, benim henüz küçük olan kalbini büyütme için olsa gerek, gezegenimizin en uzun hayvanını seçmiş. En uzun 'bal'ını.

Hikâyenize nereden başlayacağımı bilemiyorum. Öncelikle Uzunbal'ın pek bahsetmediği (bahsedemediği) konularda sizlerin merakını gidermeliyim.

Adım Naz. Biliyorsunuz. Bir büyükannem var. Bu da tamam. Peki ya annem babam? Kardeşlerim? Şunu açıkça söylemeliyim. Burada anlatacaklarımdan bazılarını Uzunbal bilmiyordu. Yani ilk kitapta... Ve siz de bilmiyordunuz. Ve de Uzunbal ile beraber Dev Sümüklüböcek'i bulmak için onun açtığı Beyaz Yol'u takip ederken karşımıza çıkan birbirinden ilginç kişiler... Eğer evden kaçtığımı bilselerdi beni zorla geri götürmeye kalkabilirlerdi. Böylece Süni'den mezdim. Büyükannem hep, mak için Dünya'nın öbür ucuna da olsa gitmelisin, der. Ama bu yolculuğa asla benimle çıkmazdı. O yüzden Beyaz Yol'daki maceram yalnız başladı. Ta ki Uzunbal'a rastlayana kadar...

Ah inanamazsınız, ilk yolculuğumuz çok zordu! Çünkü insanlar evlerini zürafa misafirlerine göre yapmıyorlar...

Uzunbal hep dışarıda kaldı. Yol boyunca birbirinden farklı yerlerde konuk edildik. Sakarköy, Kızıl Adam'ın evi, Kullan At Kasabası, Barkanların oba çadırı... Çok garip kişiler tanıdık. Yıldızcı ve Değirmenadam... Sonunda Dev Sümüklüböcek'tendim. Şimdi içim çok rahat.

S. beni uyarıyor. İlk kitapla ilgili daha fazla anlatmamahymışım. Neyse ki söylememi istemediği

yerlere nokta nokta koyuyor. Sevgili zürafa yoldaşım Uzunbal zaten bir kitap kadar anlatmış bu yolculuğu. Hele kitabın sonunu hiç söylememeliymişim. Kolumu çimdikleyip duruyor. Lütfen bana kızmayın. Bazı okurlar ilk kitabı okumadan bu kitabı okuyabilirmişmişmiş...

Sümükliböceğe ne isim verdiğimizizi biliyor musunuz? Dönüş yoluna çıktığımız ilk zamanlarda Uzunbal ona Sümüklü deyip duruyordu. Sonunda adı Sümüklü kaldı, ama kendisinin isteği üzerine kısalttık ve Süni oldu. Süni bir süre bizimle yolculuk etti, sonra kendine yeni bir aile buldu. Ve de yeni bir kabuk...

Beyaz Yol'dan geri dönmeye çalıştığımız o günlerde ne yağmurlar yağdı, ne seller aktı! Esmer bulutlar gidene dek bir ağacın kovuğunda saklandık. Süni ve ben tabii. Uzunbal dışarıda kalmıştı. Üstelik zürafalar yağmuru pek sevmez. Güneşi severler en çok. Bu nedenle yağmurlu günlerde Uzunbal'ın yüzü hep asıktı. Yağmurun bir iyi yanı vardı, o da Süni'nin cildini korumasıydı. Yoksa kabuğu olmadığından, güneşte kurutulmuş kayısı gibi olabilirdi. Her şey bir yana, yanardağın tamamen susmuş olması ise harikaydı gerçekten. Ah, Süni ne çok işe yaradı!

Nerede kalmıştım? Haaa... Benim annem ve babam Kafrika'dalar. Evet evet taaaaa Kafrika. Dünya

üzerinde açlığın ve kuraklığın en çok görüldüğü yer olduğunu söylüyorlar. Neyse ki bizim ülkemizde hiç aç insan yok. Yani ben rastlamadım ya da hiç duymadım. (S. bu konuda sessiz kalmayı tercih ediyor nedense.) Kafrika’da hayat zormuş. Özellikle de bir çocuk için. Bu yüzden beni yanlarına almadılar. Büyükanneme bıraktılar. Büyükannem bir köyde yaşıyor. Şehirdeki evimize gelmeyi reddettiği için ben onun yanına taşındım. Bu ikimiz için de zor. Ama annemler iki yıl sonra dönecekler. Tatillerde beni görmeye geliyorlar ve sık sık mektup yazıyorlar.

Ailemdeki insanlar pek sıradan değil. Bunun için ne olur beni suçlamayın. (Bu konuyu da S.’nin rüyalarında çok tartıştık.) Büyükannem bitki büyücüsüdür. Harika bitkiler yetiştirir. Ama büyüleri hayvanlar üzerinde ters tepiyor; Sümi’yi bir düşünün. Onu nasıl da dev bir sümüklüböceğe çevirmişti. Oysa azıcık büyütmesi yeterliydi.

Babam da büyükannem gibi bitki büyücüsü. Çünkü büyükannem aslında babamın annesi. Kısacası büyükannem benim babaannem. Ama herkes ona “büyükanne” dediği için benim de ağzım öyle alışmış işte.

Babamın uzmanlık alanı kaktüsler. Babamın babası ise terziymiş. Büyükannem kumaşları hamur gibi yoğurduğunu anlatırdı. O da kumaş büyücüsü anlayacağımız. Ben doğmadan ölmüş.

Annem ise yemek büyücüsüdür. Harika yemekler yapar. Onun annesi de öyleymiş. Ama anneannem hayatta değil. Annemin babası hayatta. Büyükan-nem ile hiç geçinememler. O bir demirci. Büyükan-neme yakın oturuyor. Yani aynı köyde yaşıyorlar. Tek anlaştıkları konu, büyük şehirleri sevmemeleri. Annem dedemin demir büyücüsü olduğunu söylese de büyükan-nem itiraz ediyor. Yaptığı korkuluklar kısa zamanda paslanıyormuş. İyi boya kullanmı-yormuş. Büyükan-neme katılmıyorum. Dedem bir keresinde kasabadaki bir yarışmada birinci gelmişti. Yaptığı korkuluklar harikaydı. Tıpkı yan yana di-zilmiş siyah danteller gibi... Demiri eğip bükmede bence üstüne yok.

Dedemse sık sık babama takılır. Kaktüslerin Dünya'daki en çirkin bitkiler olduğunu söyler. Ba-bam çok kızar tabii. Ona göre kaktüsler kadar daya-mıklı bitki yoktur. Bir gün bütün Dünya kaktüslerin içindeki bir avuç suya muhtaç kalacaktı. Babam her zaman öyle söylüyor.

Annemin Kafrikalı çocuklar için çalışıyor olması hoşuma gidiyor. Ama sadece gündüzleri... Geceleri yanımda olmasını istiyorum. Ayrıca büyükan-nem çok yavaş kitap okuyor. Ve sürekli sesini değiştiriyor. Sanırım okurken sık sık dinlediği radyo tiyatrolarından birinde oyuncu olduğunu hayal ediyor.

Onları çok özledim. Hepsini...

Onları çok seviyorum.

Onları çok çok...

Sümi'den ayrıldıktan sonra ailemle ilgili bu tür bilgileri Uzunbal'a uzun uzun anlattım. Anlatmaya devam ediyorum da... Bazen yaşadığım şeyler kafanın içinde uykuya dalmış oluyor. Bir olay olduğunda uyanıyor ve canlanıyor. O zaman hatırlıyorum. Ve Uzunbal'a anlatıyorum. Güliyoruz. Beyaz Yol'un yağmurdan silinmeyen kısımlarını bulmaya çalıştığımız o zor günlerde rastladığımız büyük bir kaktüs, bana babamı hatırlatmıştı mesela. Burnuma gelen yemek kokuları annemi... Garip biçimli bitkiler büyükannemi. Çöpe atılmış demir parçaları demi. Üşüdüğümde ve uykum geldiğinde ise evimizi anımsıyorum. Odamı ve yatağımı...

Bir keresinde Uzunbal'a sordum:

– Sen aileni özlemedin mi?

Çok sevdiği akasya yapraklarıyla dolu ağzımı şapırdatarak şöyle dedi:

– Özlemek tam olarak ne demek?

– Hani Sümi'den ayrıldık ya...

Geviş getirmeyi bırakmıştı:

– Eeee...

– Şimdi yanımızda olmasını ister miydin?

– Evet!

– İşte demek ki Sümi'yi özlemişsin. Özlemişiz.

Zürafalar ses tellerini kullanmazmış (ansiklopediler öyle yazıyor). Nedenini sormayın bilmiyorum. Ama Uzunbal epey geveze. Ve ailesindeki en uzun zürafa. En uzun. Upuzun. Bu nedenlerle hiç sevmediğini düşünüyor. Anne babası ve kardeşleri ona hep yabancı biri gibi davranmış. Şimdi uzaklarda olmasını ise hiç umursamadıklarını söylüyor. Dönüş yolunda onların yaşadığı yani Uzunbal'a ilk rastladığım yerden geçeceğiz. Uzunbal'ın ailesi ile tanışmayı çok isterim.

Yağmur Beyaz Yol'un bazı kısımlarını silmiş. Oysa evimi bulmanın tek yolu Beyaz Yol'dan geri gitmek. Umarım Beyaz Yol'u buluruz. Yani yağmurun yok

etmediği yerlerine ulaşabiliriz. Anlayacağınız Beyaz Yol parça parça olmuş. Yer yer kopmuş. Uzunbal'ın sezgilerine göre dönüyoruz. Ona çok güveniyorum. Sizin anlayacağınız biz yine beyaz bir yolun izinde eve dönüyoruz.

Biraz dinlenmeliyiz. Sakarköy'de Yaşar ve Kemal dedelerin yaptığı ip merdivenden aşağı indim. Pat! Ayakkabılarıma baktım. Ne çok eskimiş. Hava çok sıcak. Yazın son günleri ama yine de çok sıcak. Gölge bir yer bulduk. Bir söğüt ağacı... Söğüt ağaçlarını çok severim. Evimizin bahçesinde de bir tane var. Dallarını upuzun saç telleri gibi yere kadar sermiş. Toprağı gıdıklamakla meşgul. İnce yeşil yaprakları arasından, güneş ışıkları geçmek için yarışıyor sanki. Bu yaz sıcakta nasıl böyle yeşil kalmış? Yaz yeşili... (Böyle bir renk yok mu? S. böyle bir renk olmadığını söylüyor, ama ben kitapta yer almasında ısrarlıyım.)

Sırtımı söğüt ağacının gövdesine yasladım. Ağaç sanki kocaman bir aile gibi sardı beni. Uzunbal da yanıma dikildi. Eeee, ayakta uyuyan bir türden o.

Kısa bir süre sonra uzun zamandır karnı aç olan Uzunbal şöyle dedi:

– Akasyaları özledim.

Gülüştük.

Söğüt ağacı bizi dinliyor gibiydi.

Naz ve Uzunbal, Beyaz Yol'dan dönüŖe geçtiklerinde peşlerine takılan garip Ŗeyden habersizdiler. Bu Ŗey bir gölgeydi. Yalnızca bir gölge... Gölge olmasına karşı fark edilmekten çekiniyordu. Bazen bir ağacın bazen de bir kayanın ardından onları izliyordu. Ve ağzında karanfil çiğniyordu. Karanfil çiğneyen bir gölge...